॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ प्रभासंयास्यामइतिवदतोऽयमभिप्रायः एतेदेवांशाः स्वाधिकारानेवार्हंति नतुसद्योमोक्षम् द्वारवत्यांमृतामुच्येरन् तस्माद्भ्युदयफलंप्रभासंनेष्यामीति ॥ ३५ ॥ दक्षशापात् यक्ष्मणागृहीतोडुराट् चंद्रोयत्रस्नानमात्रंकृत्वाकिल्बिषात् तस्माद्रोगदुःखात् सद्योविमुक्तः

श्रीशुकउवाच इत्युक्तोलोकनाथेनस्वयंभूःप्रणिपत्यतम् ॥ सहदेवगणैर्देवःस्वधामसमपद्यत ॥ ३२ ॥ अथतस्यांमहोत्पातान्द्वारवत्यांसमुत्थितान् ॥ विलोक्यभगवानाहयदुवृद्धान्समागतान् ॥ ३३ ॥ श्रीभगवानुवाच एतेवैसुमहोत्पातात्युत्तिष्ठंतीहसर्वतः ॥ शापश्चनःकुलस्यासीद्ब्राह्मणेभ्योदुरत्ययः ॥ ३४ ॥ नवस्तव्यमिहास्माभिर्जिजीविषुभिरार्यकाः ॥ प्रभासंसुमहत्पुण्यंयास्यामोऽद्यैवमाचिरम् ॥ ३५ ॥ यत्रस्नात्वादक्षशापाद्गृहीतोयक्ष्मणोडुराट् ॥ विमुक्तःकिल्बिषात्सद्योभेजेभूयःकलोदयम् ॥ ३६ ॥ वयंचतस्मिन्नाप्लुत्यतर्पयित्वापितॄन्सुरान् ॥ भोजयित्वोशिजोविप्रान्नानागुणवतांऽधसा ॥ ३७ ॥ तेषुदानानिपात्रेषुश्रद्धयोप्त्वामहांतिवै ॥ वृजिनानितरिष्यामोदानैर्नौभिरिवार्णवम् ॥ ३८ ॥ श्रीशुकउवाच एवंभगवतादिष्टायादवाःकुलनंदन ॥ गंतुंकृतधियस्तीर्थंस्यंदनान्समयूयुजन् ॥ ३९ ॥ तन्निरीक्ष्योद्धवोराजंश्छ्रुत्वाभगवतोदितम् ॥ दृष्ट्वाऽरिष्टानिघोराणिनित्यंकृष्णमनुव्रतः ॥ ४० ॥ विविक्तउपसंगम्यजगतामीश्वरेश्वरम् ॥ प्रणम्यशिरसापादौप्रांजलिस्तमभाषत ॥ ४१ ॥ उद्धवउवाच देवदेवेशयोगेशपुण्यश्रवणकीर्तन ॥ संहृत्यैतत्कुलंनूनंलोकंसंत्यक्ष्यतेभवान् ॥ विप्रशापंसमर्थोऽपिप्रत्यहन्नयदीश्वरः ॥ ४२ ॥ नाहंतवांघ्रिकमलंक्षणार्द्धमपिकेशव ॥ त्यक्तुंसमुत्सहेनाथस्वधामनयमामपि ॥ ४३ ॥

सन् भूयःकलावृद्धिंभेजे ॥ ३६ ॥ उशिजःकमनीयान् अंधसाअन्नेन ॥ ३७ ॥ उप्त्वेति यथासुक्षेत्रेबीजमुप्तंबहुफलंभवति तथादानंसत्पात्रेइतिद्योतयति ॥ ३८ ॥ ॥ ३९ ॥ ॥ ४० ॥ ॥ ४१ ॥ लोकंमर्त्यलोकम् नप्रत्यहन् नप्रतिहतवान् ॥ ४२ ॥ ॥ ४३ ॥